Versek

Kissné Héczei Erzsébet – Drabon József:

Versek

Ajánló

Két szerző, Kissné Héczei Erzsébet és Drabon József verseinek kötetét tartja kezében az olvasó. Mindketten hosszú évtizedek alatt gyűjtöttek sok tapasztalatot szép, igaz, néha fájdalmas életükben. Emlékeiket, gondolataikat versbe foglalták, amelyek leírását csupán néhány éve kezdték meg. A verseket olvasva azonnal szembeötlik, hogy mindketten hívő keresztyének, elkötelezetten vallásosak. Éppen ebből következik, hogy soraikat át-át szövi a hit a jövőben, a bizakodás, hogy az ember csak a szeretet parancsa révén lehet boldog.

E kései versekből az is kiderül, hogy életük során munkásságuk közelebb állt a természettudományos, mint a humán területhez. Érzékeny kapcsolatuk az emberekkel, a világgal e versek megszületését tették számukra lehetővé. Mi olvasók pedig újra élhetjük általuk a munkához, a természethez, a családhoz, a közélethez, magyarságunk történelméhez való viszonyukat.

Csodálattal tapasztalhatjuk, hogy minden modernkedés nélkül, a formalizmus hibájába sem esve, szépírástörténetünk legjobb hagyományait fedezhetjük fel a versekben. Mindketten szinte következetesen ragaszkodtak a magyaros, ütemes, ríMes verselési stílushoz. Azt is kiolvashatjuk e versekből, hogy ezek nem az úgynevezett vájtfülűeknek készültek, mindannyiunknak. Héczei vissza-visszatér az anyaszerep fontosságára, míg Drabon nagy sorskérdésekre. Héczei verseiből mégis „Az ősz és én” címűből idézek egy szakaszt, amely jól tükrözi tehetségét, költészetünk, költőink ismeretét: Nem

kopaszak még kertünkben a fák./ Ha szellő szökken, pergedez levél./ Lassan engedi le ágáról magát,/ nem száraz, élő tőrzsén még az ág. Mintha azt sugallaná e versszak is olvasóinak, hogy a vers szerzőjétől még a jövőben is várhatunk szép gondolatokat, mert az ember az „Öregség”-ben” is megtalálja a múlhatatlan szimbolikát.

Drabon verseiben majdnem hogy dominálnak a háborús élmények. „Akikért nem szólt a harang” című versében a 2. világháborúban elvesztett apa ihlette: … a végtelen térség visszhangozza/ lélekharangok kondulásait. A „Trianoni kálvárián”-ban már a ma emberének értékítéletét találjuk meg sorsfordulóinkról. Kimondja azt is, amelyet minden verssel foglalkozónak tudnia kell, hogy a vers szikrázó szellemzuhatag.

Csak azt ajánlhatom a kedves versszerető olvasónak, hogy olyan kötetet tart a kezében, melyekben a versek gördülékenyek, jól értelmezhetők.

Pap János